

- b) zobowiązano właściwy organ do zawieszenia postępowania dotyczącego wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej członkom jednej rodziny – którzy osobiście nie spełniają przesłanek do udzielenia takiej ochrony – do chwili zakończenia postępowania dotyczącego wniosku członka rodziny złożonego na tej podstawie, że osoba ta ma status uchodźcy w rozumieniu art. 1 lit. A konwencji genewskiej;

w tym, czy wskazane orzecznictwo sądów jest dopuszczalne ze względów związanych z nadrzędnym interesem dziecka, utrzymaniem jedności rodziny i ochroną prawa do życia prywatnego i rodzinnego, prawem do pozostania w państwie członkowskim do chwili rozpatrzenia wniosku, a także przy uwzględnieniu art. 7, 18 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywów 12 i 60 oraz art. 9 dyrektywy 2013/32, motywów 16, 18 i 36 oraz art. 23 dyrektywy 2011/95, motywów 9, 11 i 35 oraz art. 6 i 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE⁽³⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową?

- 6) Czy z motywów 16, 18 i 36 i art. 3 dyrektywy 2011/95/UE (ze zmianami) interpretowanych w związku z motywem 24 i art. 2 lit. d) i j), art. 13 i art. 23 ust. 1 i 2 tej dyrektywy wynika, że dopuszczają one krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym określone w art. 8 ust. 9 Zakon za ubežiszteto i bežancite (ustawy o azylu i uchodźcach), na podstawie którego uznaje się za uchodźców także członków rodziny cudzoziemca z udzielonym statusem uchodźcy w zakresie, w jakim jest to zgodne z ich osobistym statusem, a w prawie krajowym nie istnieją podstawy wykluczające udzielenie statusu uchodźcy?
- 7) Czy z tego co przewidziano w odniesieniu do powodów prześladowania w art. 10 dyrektywy 2011/95/UE (ze zmianami) wynika, że złożenie skargi do [Europejskiego] Trybunału Praw Człowieka przeciwko państwu pochodzenia osoby określa tę osobę jako należącą do szczególnej grupy społecznej w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy, czy też odpowiednio złożenie skargi należy uznać za opinię polityczną w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. e) tej dyrektywy?
- 8) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami) wynika, że w toku postępowania sądowego sąd jest zobowiązany do rozpatrzenia co do istoty zadeklarowanych nowych podstaw do udzielenia ochrony międzynarodowej, których nie wskazano w skardze do sądu wniesionej na decyzję w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej?
- 9) Czy z art. 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32/UE (ze zmianami) wynika, że w postępowaniu sądowym dotyczącym zaskarżenia decyzji w sprawie odmowy udzielenia ochrony międzynarodowej sąd jest zobowiązany dokonać oceny dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z art. 33 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy w sytuacji, gdy w zaskarżonej decyzji dokonano oceny wniosku w świetle tego, czy wnioskodawca spełnia w pierwszej kolejności przesłanki przyznania statusu uchodźcy i następnie przesłanki udzielenia ochrony uzupełniającej, zgodnie z wymogiem określonym w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 96.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 21 grudnia 2016 r. – Finanzamt Dachau/Achim Kollroß**

(Sprawa C-660/16)

(2017/C 086/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Dachau

Strona pozwana: Achim Kollroß

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymogi dotyczące pewności spełnienia świadczenia jako warunku odliczenia podatku naliczonego od zaliczki w rozumieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie Firin, C-107/13 ⁽¹⁾ należy określać wyłącznie obiektywnie czy też z punktu widzenia wpłacającego zaliczkę w świetle rozpoznawalnych dla niego okoliczności?
- 2) Czy państwa członkowskie – uwzględniając jednoczesne wystąpienie wymagalności podatku i powstanie prawa do odliczenia zgodnie z art. 167 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ oraz przysługujące im zgodnie z art. 185 ust. 2 akapit drugi i zgodnie z art. 186 tej dyrektywy kompetencje regulacyjne – są uprawnione do uzależnienia korekty podatku i odliczenia podatku naliczonego w jednakowej mierze od zwrotu zaliczki?
- 3) Czy właściwy dla wpłacającego zaliczkę urząd skarbowy musi zwrócić podatek od wartości dodanej wpłacającemu zaliczkę, jeżeli nie może on otrzymać zwrotu zaliczki od odbiorcy zaliczki? Jeżeli tak, czy musi to nastąpić w postępowaniu w sprawie ustalenia podatku czy też wystarczy w tym względzie odrębne postępowanie oparte na względach słuszności?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2014:151

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 21 grudnia 2016 r. – Finanzamt Göppingen/Erich Wirtl.**

(Sprawa C-661/16)

(2017/C 086/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Göppingen

Strona pozwana: Erich Wirtl

Pytania prejudycjalne

- 1) Zgodnie z wyrokiem TSUE z dnia 13 marca 2014 FIRIN, C-107/13 ⁽¹⁾ odliczenie z tytułu zapłaconej zaliczki nie jest możliwe, gdy okaże się, że w momencie zapłaty zaliczki wystąpienie zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego jest niepewne. Czy należy oceniać ten warunek według obiektywnej sytuacji faktycznej czy z zobiektywizowanego punktu widzenia wpłacającego zaliczkę?
- 2) Czy wyrok TSUE w sprawie FIRIN należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z prawem Unii Europejskiej przesłanką korekty odliczenia dokonanej przez wpłacającego zaliczkę z faktury wystawionej na zapłatę zaliczki dotyczącej dostawy towarów, nie jest zwrot zapłaconej zaliczki, jeżeli dostawa nie została ostatecznie wykonana?